

Billy Kid a Dlouhán Jack

Zelenáči Mirka Hoffmanna

Ten stoletej příběh ty nebudeš znát
to psal se rok šestaosmdesát,
bylo to na jaře, všude kvet mák
do Douglasu vjel tenkrát poprvé vlak.

V Douglasu ráno když sváteční zvon
rozvířil v ulicích nedělní shon,
Billy Kid stádo svý ke trati hnal
jen dlouhán Jack jeho tajemství znal.

Věděl, že Billy vždy rudý jak rak
čeká až v zatáčce zpomalí vlak.
Vlak kterým vždycky ve sváteční den
jezdívá blondýna nejhezčí z žen.

Bill každou neděli u trati stál
nesměle zamával, čekal co dál.
Ona se usmála, ale dál nic,
Billy však od ní chce daleko víc.

V trávě když povadnul makovej květ,
Billy by rád jí řek pár milých vět.
Marně však přemejšlí jak to spraví,
vlak totiž nikdy tu nezastaví.

Den před tou nedělí přešel ho stesk,
Bill dostal vnuknutí náhlý jak blesk.
Jackovi pověděl, dřív než šel spát:
"Zítřka s ní promluví na každéj pád!"

Ráno si Billy Kid nevšímal stád,
nosil jen ke trati desítky klád
a v místech, kde začíná hlubokej sráz,
postavil v kolejích vysokou hráz.

Když se pak přehoupl vlak přes vrchol,
ozve se děsivý skřípění kol.
Mašina řítí se k hromadě klád
u překážky těsně však zůstane stát.

Hned jak vlak zastaví nad kaňonem,
prohlíží Bill vagón za vagónem,
ten den však ve vlaku dívka není,
Billyho vedou teď do vězení.

Bill slyší do cely svatební zvon,
vyhlídne mříží proč venku je shon,
vidí svou blondýnu před farou stát,
jak si teď Jacka jde za muže brát.